

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-51-04

Druk nr 2667

Warszawa, 12 marca 2004 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 1. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁾ (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2) zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i jego kontroli, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych,
- 4) zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, z wyłączeniem amunicji i wyrobów pirotechnicznych,

5) procedury oceny zgodności oraz sposób oznaczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o których mowa w pkt 4.”;

2) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Biuro Ochrony Rządu, Policję, Służbę Więzienną, Straż Graniczną oraz armie państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

3) art. 3-5 otrzymują brzmienie:

„Art. 3. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) amunicji – należy przez to rozumieć jedną z odmian wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym, przeznaczoną do miotania na odległość przy użyciu broni palnej,
- 2) bezpieczeństwie – należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce, ograniczanie ich skutków,
- 3) grupach zgodności – należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych, określone w załączniku A,
- 4) jednostkach naukowych – należy przez to rozumieć jednostki, o których mowa w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 33, poz. 389 i z 2003 r. Nr 39, poz. 335),

- 5) jednostce notyfikowanej – należy przez to rozumieć autoryzowaną jednostkę certyfikującą i jednostkę kontrolującą, notyfikowane na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 718, Nr 130, poz. 1188, Nr 170, poz. 1652 i Nr 229, poz. 2275),
- 6) klasach materiałów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A,
- 7) kodzie klasyfikacyjnym – należy przez to rozumieć symbol cyfrowo-literowy, składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego,
- 8) materiałach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć jedną z odmian materiałów wybuchowych, będącą materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
- 9) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym,

- 10) normach zharmonizowanych – należy przez to rozumieć normy, o których mowa w art. 5 pkt 14 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności,
- 11) osobie zagranicznej – należy przez to rozumieć osobę zagraniczną, o której mowa w art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643, z 2002 r. Nr 1, poz. 2, Nr 115, poz. 995 i Nr 130, poz. 1112 oraz z 2003 r. Nr 86, poz. 789, Nr 128, poz. 1176 i Nr 217, poz. 2125),
- 12) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych, podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A,
- 13) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 2 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej,
- 14) przedsiębiorcy zagranicznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 4 pkt 4 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej,
- 15) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wewnątrz obszaru Unii Europejskiej, oprócz przekazania w obrębie jednego przedsiębiorcy,

- 16) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 194, poz. 1629 oraz z 2003 r. Nr 207, poz. 2013 i 2014), wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, podanymi do publicznej wiadomości we właściwy sposób,
- 17) używaniu – należy przez to rozumieć prowadzenie przez przedsiębiorców i jednostki naukowe wszelkich prac związanych ze stosowaniem materiałów wybuchowych do celów cywilnych,
- 18) wprowadzeniu do obrotu – należy przez to rozumieć przekazanie po raz pierwszy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego użytkownikowi, konsumentowi lub sprzedawcy przez producenta, jego upoważnionego przedstawiciela lub importera,
- 19) wyrobach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć wyroby zawierające jeden lub kilka materiałów pirotechnicznych, przeznaczone do uzyskiwania efektów pirotechnicznych, w tym widowiskowych,
- 20) zabezpieczeniu – należy przez to rozumieć użycie środków technicznych zapobiegających wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu,
- 21) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR,
- 22) zasadniczych wymaganiach – należy przez to rozumieć zasadnicze wymagania określone w art. 5 pkt 16 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.

Art. 4. 1. W rozumieniu ustawy materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego są:

- 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, zostały zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych,
 - 2) materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
 - 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych
– jeżeli ich przeznaczeniem jest używanie do celów cywilnych.
2. Materiał, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie, że może posiadać właściwości wybuchowe, lub wyrób wypełniony tym materiałem, do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostki, o których mowa w ust. 3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.
 3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie art. 6 pkt 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671), do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania

warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.

Art. 5. Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzenie prac badawczych przy ich użyciu powinno być dokonywane w sposób zapewniający bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007 oraz z 2003 r. Nr 210, poz. 2036).”;

5) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96, z 1995 r. Nr 16, poz. 78, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726, Nr 115, poz. 741 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 100, poz. 1085, Nr 106, poz. 1149, Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 117, poz. 1007, Nr 153, poz. 1271, Nr 166, poz. 1360 i Nr 240, poz. 2055 oraz z 2003 r. Nr 223, poz. 2219).”;

6) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 7, jest dozwolone od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na obrót tymi materiałami.”;

7) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z

zastrzeżeniem ust. 2 i 3, wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „pozwoleniem”.

2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie:
 - 1) wyrobów pirotechnicznych wymienionych w rozporządzeniu wydanym na podstawie ust. 8,
 - 2) wyrobów pirotechnicznych stosowanych w kolejnictwie, leśnictwie, modelarstwie, motoryzacji, ratownictwie, rolnictwie i żegludze.
3. Przedsiębiorca może nabywać, przechowywać lub używać materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez uzyskania pozwolenia, jeżeli:
 - 1) posiada koncesję na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi,
 - 2) rodzaj nabywanych, przechowywanych lub używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego odpowiada rodzajowi materiałów wybuchowych określonych w koncesji,
 - 3) posiada pomieszczenia magazynowe spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologiami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - 4) zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

4. O terminie podjęcia działalności gospodarczej w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie wojewodę właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.
5. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza opinię potwierdzającą możliwość spełnienia warunków określonych w przepisach, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 5. Opinia powinna zawierać ocenę bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów, a także ocenę bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.
6. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany spełniać wymagania określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3-8.
7. Przedsiębiorca posiadający pozwolenie, uznając za zbędne posiadane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, może je zbyć przedsiębiorcy posiadającemu pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi, po uzyskaniu pisemnej zgody na ich zbycie wojewody właściwego ze względu na swoją siedzibę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego, o którym mowa w art. 106 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze, właściwego ze względu na lokalizację zakładu górniczego albo zakładu, w którym jest wykonywana działalność gospodarcza, o której mowa w art. 10 ust. 2

pkt 1 lub 3, zwanego dalej „dyrektorem okręgowego urzędu górniczego”, wydanej w formie decyzji administracyjnej.

8. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz wyrobów pirotechnicznych, na których nabywanie, przechowywanie lub używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia, kierując się bezpieczeństwem ich przechowywania i używania oraz biorąc pod uwagę ich właściwości i stwarzane zagrożenie.”;

9) w art. 10:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego dla przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie:

- 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin,
- 2) wydobywania kopalin ze złóż,
- 3) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych

– wydaje, odmawia wydania lub cofa dyrektor okręgowego urzędu górniczego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Pozwolenia na używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, są wydawane na podstawie art. 109

ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dyrektora okręgowego urzędu górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.”;

10) w art. 12 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opinia, o której mowa w ust. 1, nie jest wymagana w przypadku wydawania pozwoleń na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przedsiębiorcom wykonującym działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.”;

11) w art. 14:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 5,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 8, nie jest wymagane, jeżeli wniosek dotyczy przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w podziemnych składach przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2 pkt 3.”;

12) w art. 15:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poprzez podanie ich

prawidłowych nazw przewozowych i numerów UN, określonych w załączniku A,”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przedsiębiorca i kierownik jednostki naukowej są obowiązani zawiadomić organ, który wydał pozwolenie, o zmianie danych zawartych w pozwoleniu, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”;

13) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz o jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.”;

14) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. Dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy oraz lokalizację zakładu górniczego albo zakładu, w którym jest wykonywana działalność gospodarcza, o której mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 lub 3, wojewodę, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora

ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy.
O odmowie wydania pozwolenia dyrektor okręgowego
urzędu górniczego zawiadamia komendanta
wojewódzkiego Policji.”;

15) w art. 17:

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) gdy wnioskodawca znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe, z wyjątkiem gdy wnioskodawcą jest przedsiębiorca albo dotychczasowy przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 2,”

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Od decyzji wojewody o wydaniu, odmowie wydania lub cofnięciu pozwolenia przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji dyrektora okręgowego urzędu górniczego – do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.”;

16) art. 18-22 oznacza się jako rozdział 2a, któremu nadaje się tytuł:

„Rozdział 2a

Zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego”;

17) w art. 18:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przestrzegać zasad bezpiecznego prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1d,”

– pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) dysponować obiektami lub urządzeniami dostosowanymi do charakteru prac prowadzonych z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub terenami przeznaczonymi do wzniesienia tych obiektów lub urządzeń, z zastrzeżeniem ust. 1a,

5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4,”

– pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) przechowywać dokumentację, o której mowa w pkt 6 i 7, przez okres co najmniej 10 lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej albo naukowej, oraz udostępniać ją na żądanie właściwych organów.”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1d w brzmieniu:

„1a. Przedsiębiorca nieposiadający obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, spełniających wymagania określone w przepisach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, dołącza oświadczenie o nieposiadaniu tych obiektów, z wyłączeniem przedsiębiorców, o których mowa w art. 9 ust. 3.

- 1b. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1a, otrzymuje pozwolenie na nabywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, bez prawa ich magazynowania.
- 1c. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, nabywane, przemieszczane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze.
- 1d. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 oraz wymagania techniczne i organizacyjne prowadzenia tych prac, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska, z uwzględnieniem zróżnicowania charakteru wykonywanych prac i właściwości używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

18) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. Do używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze.”;

19) po art. 19 dodaje się art. 19 a w brzmieniu:

„Art.19a. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana przedłożyć odpowiednio przedsiębiorcy albo kierownikowi jednostki naukowej przed przystąpieniem do pracy, a następnie dostarczać co trzy lata:

- 1) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności,
- 2) opinię, o której mowa w art. 19 pkt 5.”;

20) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana odbyć szkolenie i zdać egzamin przed komisją kwalifikacyjną. Osoba, która zdała egzamin, otrzymuje zaświadczenie potwierdzające jej przygotowanie zawodowe.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przed odbyciem szkolenia i przystąpieniem do egzaminu osoba, której przedsiębiorca albo kierownik jednostki naukowej umożliwi dostęp do wyrobów pirotechnicznych w związku z realizacją publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych, jest obowiązana potwierdzić swoją praktykę zawodową w zakresie realizacji tych pokazów.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3,

- 2) rodzaje dokumentów potwierdzających praktykę zawodową, o której mowa w ust. 1a,
- 3) zakres i przebieg szkolenia,
- 4) zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu oraz wzory zaświadczeń potwierdzających przygotowanie zawodowe,
- 5) podmioty upoważnione do prowadzenia szkolenia.

W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności zróżnicowany charakter szkolenia, biorąc pod uwagę charakter i rodzaj wykonywanej pracy.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Zaświadczenia potwierdzające przygotowanie zawodowe, o których mowa w ust. 1, są ważne przez 5 lat, po upływie których osoby mające dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązane odbyć ponownie szkolenie i zdać egzamin.”,

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów art. 19 pkt 2 nie stosuje się do osób, które posiadają kwalifikacje stwierdzone w trybie określonym w art. 68 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze, a także osób posiadających przygotowanie zawodowe do pełnienia samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie wykonywanych z użyciem materiałów wybuchowych, uzyskanych w trybie określonym przepisami wydanymi na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2003 r. Nr 207, poz. 2016 oraz z 2004 r. Nr 6 poz. 41).”;

21) w art. 21 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska oraz uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

22) w art. 23:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być przemieszczane tylko na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, z zastrzeżeniem ust. 1a.”,

b) po ust.1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.”;

23) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania przez odbiorcę zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.”,

b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz siedzibę lub miejsce zamieszkania i adres,

- 2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie albo koncesję na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego,”;
- 24) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Zgoda, o której mowa w art. 24 ust. 1, jest wydawana, jeżeli przedsiębiorca albo jednostka naukowa posiada pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi, a w przypadku osoby zagranicznej lub przedsiębiorcy zagranicznego – po pozytywnym zweryfikowaniu wniosku oraz dokumentu określonego w art. 25.”;
- 25) w art. 28 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:
- „1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz jego siedzibę lub miejsce zamieszkania i adres, a także inne dane umożliwiające bezpośredni z nim kontakt,
- 2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi,”;
- 26) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 2, cofa się, jeżeli zostało cofnięte pozwolenie lub koncesja na wytwarzanie lub obrót materiałami wybuchowymi.”;
- 27) w art. 42 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli spełniają zasadnicze wymagania i są oznakowane CE.”;

28) w art. 43 w ust. 3 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) jego przydatności do użycia w warunkach niebezpiecznych, w szczególności w środowisku zagrożonym metanem, wybuchem pyłu węglowego lub podwyższoną temperaturą, jeżeli ten materiał jest przewidziany do stosowania w takich warunkach,”;

29) w art. 44:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przewidziany sposób inicjowania powinien zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub, w razie potrzeby, deflagrację kruszącego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego; w przypadku prochu dymnego dotyczy to zdolności deflagracji, którą należy sprawdzić,”

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) produkty gazowe wytwarzane podczas detonacji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, stosowanych w podziemnych wyrobiskach górniczych, mogą zawierać jedynie takie ilości tlenu węgla, tlenków azotu, innych gazów, par lub stałych składników, które w zwykłych warunkach ruchowych zakładu górniczego nie wpływają ujemnie na zdrowie.”

b) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) parametry dotyczące prędkości palenia się lontów powinny być podane i niezawodnie dotrzymywane,”

c) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) przekaźniki muszą być zdolne do pewnego inicjowania wybuchu,”;

30) art. 45-47 otrzymują brzmienie:

„Art. 45. Za zgodne z zasadniczymi wymaganiami uznaje się materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, spełniające wymagania określone w art. 43 i 44 lub spełniające wymagania określone w normach zharmonizowanych.

Art. 46. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, poddaje się, w zależności od potrzeb, następującym procedurom badania ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami:

- 1) badaniu typu WE – moduł B, wykonywanemu zgodnie z zasadami określonymi w art. 49-51, oraz do wyboru producenta:
 - a) badaniu zgodności z typem – moduł C, wykonywanym na zasadach określonych w art. 52, albo
 - b) procedurze zapewnienia jakości produkcji – moduł D, prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 53-56, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości produkcji”, albo
 - c) procedurze zapewnienia jakości wyrobu – moduł E, prowadzonej na zasadach określonych w art. 57 i 58, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości wyrobu”, albo
 - d) sprawdzaniu wyrobu – moduł F, na zasadach określonych w art. 59, albo też

- 2) sprawdzaniu jednostkowemu – moduł G, wykonanemu na zasadach określonych w art. 60.

Art. 47. Minister właściwy do spraw gospodarki notyfikuje jednostki, które będą dokonywały oceny zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z zasadniczymi wymaganiami, na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”;

- 31) w art. 49 w ust. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wykaz norm zharmonizowanych, o których mowa w art. 45, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych celem spełnienia wymagań określonych w ustawie, jeżeli normy te nie zostały zastosowane,”;

- 32) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. Do prowadzenia kontroli spełniania przez materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zasadniczych wymagań oraz postępowań w sprawie wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnych z zasadniczymi wymaganiami stosuje się przepisy rozdziału 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności.”;

- 33) w art. 61 uchyla się ust. 3.

- 34) uchyla się art. 62.

Art. 2. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007 oraz z 2003 r. Nr 210, poz. 2036) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie jest wymagane uzyskanie koncesji na obrót:

- 1) wyrobami pirotechnicznymi wymienionymi w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 8 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr ..., poz. ...),
- 2) wyrobami pirotechnicznymi stosowanymi w kolejnictwie, leśnictwie, modelarstwie, motoryzacji, ratownictwie, rolnictwie i żegludze.”.

Art. 3. Wymagania, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy wymienionej w art. 1, nie dotyczą osób ubiegających się o pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które nie spełniają wymogu wykształcenia, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wykonywały działalność gospodarczą związaną z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 4. 1. Do postępowań o uzyskanie pozwolenia na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Pozwolenia na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wydane przedsiębiorcy lub jednostce naukowej do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 ustawy

wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stanowią pozwolenia obejmujące również używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 5. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie zmienianych przepisów ustawy wymienionej w art. 1, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez okres sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje transpozycji dyrektywy 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. WE L 121 z 15.05.1993, str. 20 i n.).

UZASADNIENIE

Ustawa o zmianie ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wprowadza zmiany wynikające z konieczności:

- doprecyzowania istniejących zapisów,

-
- dostosowania zapisów do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 29 sierpnia 2003 r. o zmianie ustawy o systemie oceny zgodności oraz zmianie niektórych ustaw,
 - skorygowania i doprowadzenia wybranych zapisów do zgodności z dyrektywą nr 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Tytuł ustawy uzupełniono odnośnikiem, wskazującym, że ustawa ta transponuje dyrektywę 93/15/EWG.

W pracach nad projektem wykorzystano ponad roczne doświadczenia związane ze stosowaniem nowelizowanej ustawy, a także uwagi i propozycje zgłoszone przez zainteresowane resorty, organy nadzoru górniczego, Urzędy Wojewódzkie, Państwową Inspekcję Pracy, branżowe instytuty naukowo-badawcze, komisję kwalifikacyjną, producentów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz przedsiębiorców używających materiały wybuchowe w różnych działach gospodarki narodowej.

Dotychczasowe zapisy ustawy nie obejmowały szczególnie istotnego zagadnienia, jakim jest używanie materiałów wybuchowych, nakładając jednocześnie na przedsiębiorcę (art. 18 ust. 1 pkt 1) obowiązek przestrzegania zasad bezpiecznego wykonywania prac przy użyciu materiałów wybuchowych, określonych w odrębnych przepisach. Uwzględniając powyższe, w art. 1 w ust. 1 pkt 1 oraz konsekwentnie w tytule i zapisach poszczególnych artykułów rozdziału 2 ustawy dotyczących pozwolenia uzupełniono zakres poleceń o zagadnienie używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Wyodrębniono jednakże regulacje prawne wynikające z prawa geologicznego i górniczego, w tym zagadnienia udzielania poleceń na używanie materiałów wybuchowych (skorygowany art. 10 ust. 2), regulacje dotyczące przechowywania (art. 7a ust. 2) i ewidencjonowania (art. 18 ust. 1c) materiałów wybuchowych.

Uwzględniając uwagi zgłaszane przez przedsiębiorców, w art. 18 dodano ust. 1d upoważniający ministra właściwego do spraw gospodarki do określenia, w drodze rozporządzenia, sposobu prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych poza górnictwem, co likwiduje istotną lukę w polskim ustawodawstwie.

Uwzględniając zmiany wprowadzone w ustawie o systemie oceny zgodności, w art. 3 skorygowano i wymieniono w porządku alfabetycznym zapisy definicji jednostki notyfikowanej, norm zharmonizowanych, przemieszczania, wprowadzania do obrotu i zasadniczych wymagań oraz dodano definicję używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Biorąc pod uwagę konieczność likwidacji wieloletniego zaniedbania w zakresie klasyfikacji niebezpiecznych towarów dla celów transportu, w skorygowanym art. 4 w ust. 3 przewidziano upoważnienie kilku instytucji badawczych do klasyfikacji materiałów wybuchowych i nadawania im kodu klasyfikacyjnego, a także poprawiono zapis ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę ich doprecyzowanie.

Zmiana zapisu art. 7 oraz wprowadzenie art. 7a ma na celu jednoznaczne określenie warunków przechowywania materiałów wybuchowych przez przedsiębiorców, w tym w zakładach górniczych.

Proponowane zapisy art. 8, art. 9 ust. 3-6, art. 24 ust. 3 pkt 2, art. 27 ust. 1 oraz art. 28 pkt 2 uwzględniają propozycje przedsiębiorców, postulujących konieczność jednoznacznego stwierdzenia, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego mogą być nabywane, przechowywane lub używane (oraz przemieszczane) również przez przedsiębiorców posiadających koncesję na wytwarzanie i obrót materiałami wybuchowymi.

Zmiana w art. 9 brzmienia ust. 1 i 2 oraz dodanie ust. 8 ma na celu umożliwienie nabywania bez pozwolenia wybranych wyrobów pirotechniki widowiskowej, ujętych w wykazie wyrobów odpowiadających wymogom bezpieczeństwa użytkowania. Konsekwencją powyższego jest ujęta w art. 2 projektu proponowana zmiana zapisu art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676), dopuszczająca prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu wyrobami ujętymi w wykazie, o którym mowa w art. 9 ust. 8, bez konieczności posiadania koncesji.

Biorąc pod uwagę postulaty organów nadzoru górniczego dotyczące zbiegu przepisów ustawy z przepisami prawa geologicznego i górniczego, w projekcie ustawy:

- zmieniono brzmienie ust. 2 w art. 10 ustawy, upoważniając do wydawania pozwolenia dyrektora okręgowego urzędu górniczego właściwego ze względu na lokalizację zakładu górniczego,
- dodając w art. 12 ust. 1a, wyłączono konieczność uzyskiwania opinii, o których mowa w art. 12 ust. 1, w przypadku działalności prowadzonej w oparciu o Prawo geologiczne i górnicze, o której mowa w art. 10 ust. 2,
- w art. 18 dodano ust. 1c określający sposób ewidencjonowania materiałów wybuchowych w zakładach górniczych.

W art. 14 w ust. 1 uchylono pkt 5. Ograniczy to liczbę informacji, które należy dołączać do wniosku o pozwolenie. Przy dotychczasowym brzmieniu punktu do wniosku należy załączać informacje o wykształceniu i kwalifikacjach wszystkich osób mających dostęp do materiałów wybuchowych, co w przypadku przedsiębiorcy zatrudniającego kilkaset osób i ciągłych zmianach zatrudnienia jest niewykonalne.

W projekcie ujęto kilka nowych zapisów dyscyplinujących przedsiębiorcę uzyskującego pozwolenie na nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych, w tym:

- w art. 15 w ust. 2a wprowadzono obowiązek informowania organu wydającego pozwolenie o zmianach danych zawartych w pozwoleniu,
- w art. 19a zobowiązano pracowników mających dostęp do materiałów wybuchowych do przedkładania przedsiębiorcy co 3 lata zaświadczeń z KRS o niekaralności i opinii komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca zamieszkania.

Z uwagi na procedurę wystawiania zgody na przemieszczanie w art. 16 i 16a ujęto obowiązek powiadamiania również ministra właściwego do spraw gospodarki o wydanych pozwoleniach na nabywanie materiałów wybuchowych.

Uwzględniając uwagi organów nadzoru górniczego dokonano korekty zapisu w art. 17 w ust. 1 pkt 4, dopuszczając możliwość uzyskania pozwolenia przez przedsiębiorcę górniczego, nawet w przypadku, gdy znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe. Pozwoli to w przypadku zakładów górniczych na wykonywanie robót górniczych niezbędnych dla likwidacji zakładu lub prowadzenia ewentualnego procesu naprawczego.

Uwzględniając postulaty Inspekcji Pracy oraz Stowarzyszenia Pirotechników Widowiskowych wprowadzono zapis (art. 20 ust. 1a) zobowiązujący osoby ubiegające się o poświadczenie kwalifikacji zawodowych w zakresie realizacji pokazów pirotechnicznych do dokumentowania praktyki zawodowej w tej dziedzinie przed przystąpieniem do doszkalania i egzaminu. Pozwoli to na zwiększenie bezpieczeństwa imprez masowych, w czasie których prowadzone są publiczne pokazy pirotechniczne.

Ponadto, uwzględniając postulaty zgłaszane przez PIP, w art. 20 dodano ust. 6a ograniczający ważność zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje zawodowe do 5 lat. W ust. 7 art. 20 wprowadzono zapis wyłączający osoby posiadające kwalifikacje uzyskane w trybie określonym w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane z obowiązku zdawania egzaminu przed komisją kwalifikacyjną.

Proponowane dopisanie w art. 21 ust. 4 ma na celu likwidację ewidentnej luki w polskim ustawodawstwie. Brak regulacji określających warunki przechowywania materiałów wybuchowych w tymczasowym magazynie w czasie prowadzenia prac poza terenem przedsiębiorstwa stwarzał przedsiębiorcom bardzo duże trudności. W toku konsultacji liczni przedsiębiorcy postulowali wydanie odpowiedniego rozporządzenia w tej sprawie.

W związku z niezrozumieniem przez licznych przedsiębiorców problematyki przemieszczania materiałów wybuchowych, w projekcie ustawy:

- w art. 3 poprawiono zapis definicji przemieszczania, w art. 23 dodano ust. 1a jednoznacznie określający, że zasady przemieszczania ujęte w rozdziale 3 nie dotyczą wyrobów pirotechnicznych,

-
- uściślono szereg zapisów, w tym art. 24 ust. 1, art. 24 ust. 3 pkt 2, art. 28 pkt 1 i 2.

Skorygowano zapisy art. 42 ust. 1, art. 45, art. 47 i art. 49 ust. 6 pkt 4, uwzględniając zapisy nowelizowanej ustawy o systemie oceny zgodności.

Celem zmiany brzmienia art. 46, dodania art. 60a, uchylecia ust. 3 w art. 61 oraz uchylenie art. 62 było doprowadzenie do jednolitego z systemem stosowanym w Unii Europejskiej sposobu określania procedur oceny zgodności.

W art. 3 uwzględniono zgłoszone podczas konsultacji postulaty dotyczące umożliwienia kontynuowania działalności gospodarczej przez osoby posiadające wykształcenie podstawowe, które taką działalność prowadziły przed wejściem w życie ustawy.

Uwzględniając wprowadzenie w ustawie pozwolenia na używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także biorąc pod uwagę fakt, że do chwili obecnej wielu przedsiębiorców i instytucji naukowych już uzyskało pozwolenia w trybie określonym przez nowelizowaną ustawę, w art. 4 zapisano, że pozwolenia już uzyskane stanowią również pozwolenia na używanie tych materiałów.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Ustawa o zmianie ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym bezpośrednio oddziałuje na podmioty gospodarcze zajmujące się

wytwarzaniem, obrotem, używaniem i badaniami w dziedzinie materiałów wybuchowych.

Wejście w życie ustawy nie spowoduje negatywnych skutków dla tych podmiotów, a znacznej grupie przedsiębiorców ułatwi funkcjonowanie na rynku.

2. Konsultacje

Departament Polityki Przemysłowej Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w okresie od początku 2003 r. prowadził konsultacje i zbierał uwagi o funkcjonowaniu nowelizowanych ustaw, w tym zorganizował naradę z udziałem zainteresowanych resortów, przedsiębiorców, przedstawicieli organów nadzoru górniczego, inspekcji pracy, urzędów wojewódzkich, producentów, dystrybutorów i użytkowników materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz jednostek naukowych. W przedstawionym projekcie nowelizacji uwzględniono wyniki tych działań.

3. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Uchwalenie ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu.

4. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzone zmiany ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i doprecyzowanie niektórych przepisów wpłyną na zwiększenie popytu na wysokokwalifikowanych specjalistów w dziedzinie oceny zgodności materiałów wybuchowych. Należy oczekiwać również

napływu zleceń na dokonywanie tych ocen ze strony zagranicznych producentów.

5. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Doprecyzowanie przepisów dotyczących oceny zgodności oraz porządkujących rynek wyrobów pirotechniki widowiskowej zwiększy konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Uchwalenie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 80A /04/DPE/ as

Warszawa, 3.03. 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

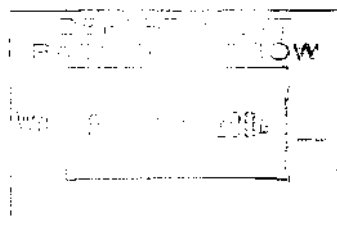
Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (pismo nr RM-10-51-04), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Kwestie związane z wprowadzaniem na rynek i kontrolą materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego uregulowane są w prawie Unii Europejskiej Dyrektywą Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

SEKRETARZ RADY MINISTRÓW

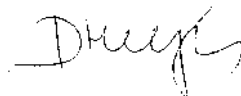
dn. 2004-03-02

36

- II. Przedłożony projekt ustawy ma na celu doprecyzowanie istniejących przepisów, w tym dostosowanie przepisów do zmian wprowadzonych ustawą z dnia 29 sierpnia 2003 r. o zmianie ustawy o systemie oceny zgodności oraz zmienia niektórych ustaw.
- III. Projektowana ustawa, dokonując zmian m.in. w art. 39 ust. 1 – dotyczącym wymiany informacji z państwami członkowskimi oraz w art. 46, dotyczącym jednolitego sposobu określania procedur zgodności, doprecyzowuje jedynie postanowienia ww. Dyrektywy.
- Należy podkreślić, że ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego była oceniona jako zgodna z prawem Unii Europejskiej, co zostało wyrażone m.in. pismem z dnia 26 listopada 2001 r. (Sekt. Min. DH/2921/2001/DLE/AD) i potwierdzone w trakcie prac parlamentarnych.
- IV. W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Jerzy Hausner

Wiceprezes Rady Ministrów

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej

Pan Krzysztof Pater

Sekretarz Stanu

Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej

Projekt

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ ¹⁾**

z dnia 2004 r.

w sprawie wykazu wyrobów pirotechnicznych, na których nabywanie, przechowywanie i używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia

Na podstawie art. 9 ust. 8 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....) zarządza się, co następuje:

§1.1. Określa się wykaz wyrobów pirotechnicznych, na których nabywanie, przechowywanie i używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia.

2. Wykaz wyrobów pirotechnicznych, o którym mowa w ust. 1, zawiera załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**Minister Gospodarki, Pracy
i Polityki Społecznej**

1) Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz.5).

Wykaz wyrobów pirotechnicznych, na których nabywanie, przechowywanie i używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia

Lp.	Rodzaj wyrobu	Wymagania dotyczące zawartości mieszaniny pirotechnicznej	Układu podpalowy	Konstrukcja i wymogi bezpieczeństwa x ¹
1	Petardy ; (Bangers)	Do 8 g prochu czarnego lub do 5 g innych mieszanin pirotechnicznych o działaniu hukowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca rozlot fragmentów petardy petardy na odległość powyżej 8 m.
2	Zestawy petard – serie, karabinki (Banger batteries)	Do 50g prochu czarnego lub 30 g innych mieszanin pirotechnicznych o działaniu hukowym w całym zestawie. Do 2 g prochu czarnego lub 1 g innych mieszanin pirotechnicznych o działaniu hukowym w pojedynczej petardzie wchodzącej w skład zestawu.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca jednoczesne zadziałanie wszystkich petard wchodzących w skład zestawu oraz rozlot fragmentów petard na odległość powyżej 4 m.
3	Baterie, wyrzutnie (Batteries, cakes)	Do 30 g mieszaniny pirotechnicznej w jednej rurze (lufie), do 1000 g w całej baterii, w tym nie więcej niż 10% mieszaniny o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja zapewniająca stabilność podczas działania baterii, uniemożliwiająca rozrywanie rur oraz wybuch całej wyrzutni.
4	Bączki, wiry (Ground spinners)	Do 20 g mieszaniny pirotechnicznej w tym nie więcej niż 3 g masy o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca wybuch lub rozerwanie obudowy, jeśli tego nie przewidziano w prawidłowym działaniu.
5	Fontanny, wulkany (Fountains)	Do 1000 g mieszaniny pirotechnicznej.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja zapewniająca stabilność i uniemożliwiająca rozerwanie wyrobu podczas jego działania.
6	Samoloty, motyle, pszczołki (Spinners)	Do 20 g mieszaniny pirotechnicznej w tym nie więcej niż 3 g masy o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca wybuch lub rozerwanie obudowy, jeśli tego nie przewidziano w prawidłowym działaniu.
7	Moździerze, miny (Mortars, mines)	Do 40 g w pojedynczym ładunku w tym nie więcej niż 5 g masy o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Rura o średnicy wewnętrznej co najwyżej 50 mm, o konstrukcji zapewniającej stabilność moździerza podczas strzału i wytrzymałości uniemożliwiającej jej rozerwanie.
8	Ognie bengalskie, flary (Bengal flames)	Do 1000 g mieszaniny pirotechnicznej.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca rozerwanie obudowy lub wybuch wyrobu.
9	Rakiety ze stabilizatorem i bez (Rockets)	Do 100 g łącznie, w tym do 70 g mieszaniny wywołującej efekt pirotechniczny. W tym nie więcej niż 5 g w mieszaniny pirotechnicznej o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny, zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca rozerwanie rakiety przed osiągnięciem zamierzonego pułapu oraz upadkiem na ziemię.
10	Słońca	Do 700 g mieszaniny	Pirotechniczny,	Konstrukcja uniemożliwiająca

	(Wheels)	pirotechnicznej	zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	rozerwanie obudowy lub wybuch wyrobu.
11	Strzelające konfetti	Do 10 mg mieszaniny pirotechnicznej	Nie określa się	Konstrukcja uniemożliwiająca rozerwanie obudowy.
12	Strzelające kulki, taśmy, cukierki itp. (Cracking granules, sparklers)	Do 20 g mieszaniny pirotechnicznej w tym nie więcej niż 3 g masy o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca rozlot fragmentów wyrobu na odległość powyżej 4 m.
13	Dymne świece, kulki dymne itp.	Do 1000g mieszaniny pirotechnicznej	Pirotechniczny zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Konstrukcja uniemożliwiająca rozerwanie obudowy
14	Rzymskie świece, ognie (Roman candles)	Łącznie do 200 g, nie więcej niż 25g na jeden wystrzał w tym nie więcej niż 5 g w mieszaniny pirotechnicznej o działaniu hukowym lub błyskowym.	Pirotechniczny zapewniający opóźnienie zadziałania 3÷10 s	Rura o średnicy wewnętrznej co najwyżej 30 mm, o konstrukcji zapewniającej odpowiednią wytrzymałość i uniemożliwiającej jej rozerwanie podczas działania wyrobu.
15	Zimne ognie (Hand-hold sparklers)	Nie określa się		Dopuszczone do sprzedaży pod warunkiem uzyskania stosownego dopuszczenia, zgodnie z odrębnymi przepisami.
16	Rakietki wystrzeliwane z nasadek broni alarmowej lub gazowej.	Do 10 g w tym nie więcej niż 5 g masy o działaniu hukowym lub błyskowym.	Odpalane i miotane za pomocą amunicji hukowej.	Konstrukcja uniemożliwiająca wybuch w odległości mniejszej niż 5 m od osoby odpalającej i zapewniająca działanie podczas lotu w powietrzu.
17	Cebulki, diabełki (Throwdowns)	Do 2.5 mg azydku srebra.	Zadziałanie od uderzenia o twarde podłoże bez opóźnienia.	O konstrukcji i sposobie pakowania uniemożliwiającym wybuch całego opakowania.

x) Dodatkowe wymogi bezpieczeństwa:

1) Wymieniowe w tabeli 1 wyroby nie mogą zawierać:

- a) mieszanin i pierwiastków samozapalnych,
 - b) kwasu galusowego oraz jego soli,
 - c) związków arsenu,
 - d) boru,
 - e) tytanu o granulacji poniżej 100 mikrometrów,
 - f) cyrkonu,
 - g) izotiocyanianów,
 - h) pikrynianów i kwasu pikrynowego,
 - i) związków ołowiu i rtęci,
 - j) fosforu (dopuszczalne jest stosowanie czerwonego fosforu jedynie w draskach podpałowych, kapiszonach, korkach wybuchowych i innych podobnych wyrobach, przy czym całkowita zawartość masy pirotechnicznej zawierającej fosfor w pojedynczym wyrobie nie może przekraczać 0.08g),
 - k) chloranów (V) wraz z solami amonowymi, aminami oraz siarczanem (VI) miedzi,
 - l) nadchloranów (V) w mieszaninach z siarczkiem antymonu(V), siarką, metalami, heksacyanożelazianem (III) potasu,
- a ponadto zawartość chloranu (V) w mieszaninach pirotechnicznych nie może przekraczać 80%.

2) Zgodność wyrobów pirotechniki widowiskowej wprowadzanych do obrotu z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu potwierdza producent lub importer. Informacja dotycząca zaliczenia wyrobów do wykazu powinna być umieszczona w instrukcji stosowania wyrobu, dostarczanej każdemu nabywcy.

3) W pomieszczeniach sklepowych oraz pomieszczenia zaplecza sklepowego, wymienione w wykazie wyroby pirotechniki widowiskowej traktuje się jako wyroby oznaczone kodem klasyfikacyjnym 1.4 G, jeżeli są w nich przechowywane w opakowaniach jednostkowych lub w opakowaniach kartonowych bądź tekturowych o masie brutto co najwyżej 50 kg.

Łączna masa brutto przechowywanych w pomieszczeniach sklepowych lub pomieszczeniach zaplecza nie może przekraczać ilości określonych w § 47 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych. (Dz. U. Nr 163, poz.1577).

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt realizuje upoważnienia ustawowe zawarte w znowelizowanym art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.).

Konieczność określenia wykazu wyrobów pirotechniki widowiskowej, na których nabywanie, przechowywanie i używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia jest związana z sytuacją, jaka wytworzyła się w związku z zaostreniem kryteriów klasyfikacji wyrobów pirotechniki widowiskowej dla celów transportu po wypadku w Enschede w Holandii. Zmiana tych kryteriów spowodowała, że znaczna liczba wyrobów pirotechniki widowiskowej zaliczanych dotychczas do klasy II w PN-C-86061 i oznaczanych kodem klasyfikacyjnym 1.4 G i 1.4 S, dostępnych dotychczas od wielu lat w handlu detalicznym i dopuszczonych do sprzedaży dla osób nie posiadających pozwoleń, znalazło się w podklasie 1.3 i niższych.

W załączniku do rozporządzenia ujęto wyroby pirotechniki widowiskowej, biorąc pod uwagę ich właściwości oraz poziom stwarzanych zagrożeń, kierując się uzyskanymi wcześniej doświadczeniami dotyczącymi bezpieczeństwa ich przechowywania i używania. Dla poszczególnych odmian wyrobów ujęto dodatkowe szczegółowe wymagania, spełnienie których warunkuje zaliczenie tych wyrobów do wykazu.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Rozporządzenie w sprawie wykazu wyrobów pirotechniki widowiskowej, na których nabywanie, przechowywanie i używanie nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia bezpośrednio oddziałuje na podmioty gospodarcze zajmujące się obrotem i używaniem wyrobów pirotechniki widowiskowej.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków dla tych podmiotów, a dla znacznej grupy przedsiębiorców ułatwi pozostanie i funkcjonowanie na rynku wyrobów pirotechniki widowiskowej.

2. Konsultacje

Departament Polityki Przemysłowej Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w okresie od początku 2003 r. prowadził konsultacje z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą w zakresie obrotu i używania wyrobów pirotechniki widowiskowej, w tym z przedstawicielami Stowarzyszenia Dystrybutorów i Importerów Pirotechniki, Stowarzyszenia Pirotechników Widowiskowych, a także specjalistami z Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia i Instytutu Mechaniki Precyzyjnej. Zdaniem osób uczestniczących w konsultacjach, zaniechanie uporządkowania sytuacji na rynku wyrobów pirotechniki widowiskowej poprzez wydanie przedmiotowego rozporządzenia może doprowadzić do upadku znacznej liczby przedsiębiorstw w tej branży.

3. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Uchwalenie rozporządzenie w sprawie wykazu wyrobów pirotechniki widowiskowej, na nabywanie, przechowywanie i używanie których nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia nie spowoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetu. Oczekuje się natomiast, że uporządkowanie sytuacji na rynku wyrobów pirotechniki widowiskowej spowoduje wzrost dochodów budżetu z tytułu podatków związanych z funkcjonowaniem tego rynku.

4. Wpływ na rynek pracy

Wdrożenie rozporządzenia uchroni od upadku liczne przedsiębiorstwa zajmujące się obrotem wyrobami pirotechniki widowiskowej, co będzie miało korzystny wpływ na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Doprecyzowanie przepisów dotyczących nabywania i używania wyrobów pirotechniki widowiskowej uporządkuje ich rynek i zwiększy konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Uchwalenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

27/03/esz

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY i POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾**

z dnia 2004 r.

w sprawie prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Na podstawie art. 18 ust. 1.d ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....) zarządza się, co następuje:

§1.1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaną działalnością gospodarczą inną, niż określona w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanej dalej „ustawą”.

2. Szczegółowe zasady prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorców w zakresie określonym w art. 10 ust. 2 ustawy określają przepisy wydane na podstawie art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96, z 1995 r. Nr 16, poz. 78, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726, Nr 115, poz. 741 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 100, poz. 1085, Nr 106, poz. 1149, Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 117, poz. 1007, Nr 153, poz. 1271, Nr 166, poz. 1360 i Nr 240, poz. 2055 oraz z 2003 r. Nr 223, poz. 2219).

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....);
- 2) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w rozumieniu ustawy;
- 3) stosowanie materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych – należy przez to rozumieć procesy technologiczne, w których materiały wybuchowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, są przetwarzane na produkty nie będące materiałami wybuchowymi, takie jak preparaty farmaceutyczne, kosmetyczne, lakiery, tworzywa sztuczne i temu podobne, a także procesy technologiczne wytwarzania przedmiotów ratowniczych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy;
- 4) prowadzenie prac przy użyciu materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć wszelkie prace związane z praktycznym wykorzystaniem energii wytwarzanej przy wybuchu lub spalaniu się materiału wybuchowego, a także prace związane ze stosowaniem materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych, o których mowa w pkt. 3, oprócz stosowania materiałów wybuchowych w związku z działalnością gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2 ustawy.

§ 3. 1. Szczegółowe wymagania w stosunku do pomieszczeń magazynowych i obiektów przeznaczonych do stacjonarnego przechowywania materiałów wybuchowych określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 października 2002 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1589).

2. Warunki przechowywania materiałów wybuchowych w tymczasowym magazynie poza terenem przedsiębiorcy lub jednostki naukowej określają przepisy wydane na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy.

§ 4. Zasady ewidencjonowania materiałów wybuchowych określają przepisy wydane na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy.

§ 5. Zasady przewozu drogowego materiałów wybuchowych poszczególnymi rodzajami środków transportu określają odrębne przepisy.

§ 6.1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej wykonujący prace przy użyciu materiałów wybuchowych są obowiązani zapewnić bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska poprzez:

- 1) spełnienie wymogów określonych w przepisach prawa, w szczególności prawa pracy, prawa budowlanego, w przepisach sanitarnych, przepisach dotyczących ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska, ochrony osób i mienia i innych ;
- 2) przestrzeganie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i polityki socjalnej z dnia 26 września 1997 w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 1977, poz. 844 oraz z 2002 r. Nr 91, poz. 811);
- 3) zapewnienie bezpośredniego nadzoru nad prowadzonymi pracami przy użyciu materiałów wybuchowych, z zastrzeżeniem § 7 oraz § 11 ust.2, przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje zawodowe, przewidziane dla pracowników zatrudnionych na samodzielnych stanowiskach, w tym stanowiskach nadzoru, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 listopada 2002 r. w sprawie szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 194, poz. 1633);
- 4) zapewnienie prowadzenia prac związanych z dostępem do materiałów wybuchowych przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające co najmniej kwalifikacje zawodowe przewidziane dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracowników fizycznych, w tym mistrza, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 wskazanego w pkt 3 rozporządzenia;
- 5) zapewnienie systematycznego szkolenia pracowników w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, stosownie do zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie szczegółowych zasad szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 62, poz. 285);
- 6) dysponowanie dokumentacjami technicznymi i technologicznymi prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych, dostosowanymi do charakteru przewidywanej do wykonania pracy, takimi jak opisy procesów technologicznych, instrukcje technologiczne, metryki strzałowe, instrukcje pracy, procedury badawcze, instrukcje bezpieczeństwa i higieny pracy i temu podobnymi dokumentacjami, określającymi środki techniczne i organizacyjne bezpiecznej realizacji prac związanych z użyciem

materiałów wybuchowych oraz zapewniającymi właściwy rezultat i przebieg tych prac;

- 7) systematyczną ocenę i dokumentowanie ryzyka zawodowego związanego z realizacją poszczególnych prac przy użyciu materiałów wybuchowych oraz stosowanie niezbędnych środków zabezpieczających;
- 8) zapewnienie bezpośredniej ochrony fizycznej lub odpowiedniego zabezpieczenia technicznego obiektów i miejsc wykonywania prac, chroniących przed dostępem osób postronnych i kradzieżą materiałów wybuchowych;
- 9) zapewnienie oznakowania informującego o zagrożeniach obiektów, pomieszczeń i miejsc wykonywania prac z użyciem materiałów wybuchowych ;
- 10) dopełnianie obowiązku informowania o terminie, zakresie, przewidywanych zagrożeniach, związanych z prowadzeniem prac przy użyciu materiałów wybuchowych poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej, komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, właściwego dla miejsca prowadzenia tych prac;
- 11) uzyskiwanie zezwolenia lokalnych władz na wykonywanie pracy przy użyciu materiałów wybuchowych poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane odrębnymi przepisami;
- 12) zapewnienie bezpieczeństwa osób obcych przebywających w pobliżu miejsca wykonywania prac przy użyciu materiałów wybuchowych, w tym poprzez zapewnienie pomocy medycznej, jeżeli jest to wymagane odrębnymi przepisami;
- 13) stosowanie materiałów wybuchowych posiadających karty ocen pod względem bezpieczeństwa i certyfikaty klasyfikacyjne dla celów transportowych, jeżeli posiadanie ich jest wymagane odrębnymi przepisami;
- 14) zapewnienie warunków bezpiecznego transportu materiałów wybuchowych na miejsce wykonywania prac związanych z ich użyciem;
- 15) zapewnienie bezpiecznego przechowywania materiałów wybuchowych, w tym w stacjonarnym magazynie lub magazynie tymczasowym, w przypadku prowadzenia prac związanych z ich użyciem poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej.

2. Przedsiębiorca, kierownik jednostki badawczej, prowadzący prace przy użyciu materiałów wybuchowych, są obowiązani do:

- 1) ustalenia i aktualizowania wykazu prac i stanowisk pracy wymagających nadzoru osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3;
- 2) ustalenia i aktualizowania wykazu osób mających dostęp do materiałów wybuchowych, oraz określenia zakresu ich obowiązków;
- 3) ustalenia i aktualizowania wykazu niezbędnych dokumentacji technicznych i technologicznych, o których mowa w ust. 1 pkt 6;
- 4) nadzoru nad opracowaniem i zatwierdzenia dokumentacji, o których mowa w pkt 3, a także nadzoru nad przestrzeganiem wymagań w nich określonych;
- 5) ustalenia i aktualizowania metodologii oceny ryzyka zawodowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 7;
- 6) ustalenia i aktualizowania wykazu obiektów, pomieszczeń i terenów wymagających oznakowania informującego o występujących zagrożeniach;
- 7) ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z prowadzona działalnością, jeżeli wymagają tego odrębne przepisy.

§ 7. Jeżeli wymagają tego odrębne przepisy, niezależnie od zaświadczenia potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt. 3, osoby nadzorujące prace przy użyciu materiałów wybuchowych powinny posiadać dodatkowe uprawnienia zawodowe.

§ 8. 1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki badawczej określają w dokumentacjach technicznych i technologicznych, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 6, środki techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo życia, zdrowia, mienia i środowiska, uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń związanych z charakterem wykonywanych prac i właściwościami używanych materiałów wybuchowych.

2. Przy opracowywaniu dokumentacji technicznych i technologicznych uwzględnia się zagrożenia towarzyszące prowadzeniu prac przy użyciu materiałów wybuchowych, w szczególności wynikające z:

- a) generowania fali uderzeniowej,
- b) mechanicznych oddziaływań wybuchu,
- c) rozrzutu odłamków,
- d) toksyczności materiału wybuchowego i produktów wybuchu,
- e) oddziaływania termicznego.

3. Środki techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo prac przy użyciu materiałów wybuchowych ustala się, uwzględniając wiedzę techniczną i praktykę, z wykorzystaniem wyników analizy i oceny ryzyka zawodowego.

§ 9. 1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki badawczej, prowadzący działalność gospodarczą związaną ze stosowaniem materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych, są obowiązani do ustalenia i aktualizowania wykazu procesów technologicznych, obiektów, dróg transportowych, instalacji technologicznych oraz elementów systemu kanalizacji ściekowej, zagrożonych wybuchem lub spalaniem materiału wybuchowego.

2. Wymagania w stosunku do procesów technologicznych, obiektów i ich wyposażenia, instalacji technologicznych, transportu wewnątrzzakładowego i dróg transportowych oraz elementów systemu kanalizacji ściekowej, zagrożonych wybuchem lub spalaniem materiału wybuchowego, określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. Nr 163, poz. 1577).

§ 10. 1. Organizator publicznego pokazu pirotechnicznego o charakterze imprezy masowej jest obowiązany do spełnienia wymogów dotyczących bezpieczeństwa imprez masowych, określonych w ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 106, poz. 680, z 2001 r. Nr 120, poz. 1298, Nr 123, poz. 1353, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 oraz z 2003 r. Nr 124, poz. 1152).

2. Publiczny pokaz pirotechniczny o charakterze imprezy masowej wykonuje się na podstawie dokumentacji technicznej pokazu oraz zezwolenia, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

3. Dokumentację techniczną pokazu opracowuje organizator pokazu lub osoba wyznaczona przez niego, posiadająca zaświadczenie potwierdzające kwalifikacje zawodowe, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt 3.

4. Dokumentacja techniczna pokazu powinna zawierać w szczególności następujące dane i informacje:

- 1) nazwę organizatora pokazu, jego siedzibę lub adres zamieszkania;
- 2) graficzny plan terenu pokazu oraz zasady oznakowania stref zagrożeń;
- 3) scenariusz pokazu;
- 4) określenie kierownika pokazu do spraw bezpieczeństwa ze wskazaniem jego kwalifikacji zawodowych;
- 5) informacje o zespole wykonawców, ze wskazaniem ich kwalifikacji zawodowych;
- 6) dane dotyczące usytuowania na terenie pokazu odpalanych ładunków pirotechnicznych w stosunku do publiczności, obiektów budowlanych, lasów, dróg komunikacyjnych, szlaków lotniczych i innych miejsc i obiektów wymagających zachowania bezpiecznych odległości od tych ładunków;
- 7) dane identyfikujące zagrożenia wewnętrzne i zewnętrzne dla terenu pokazu, stosowanych ładunków i systemu pobudzania (np. sieci energetyczne, przekaźniki telekomunikacyjne itp.);
- 8) dane dotyczące systemu zabezpieczeń terenu pokazu od momentu dostarczenia wyrobów pirotechnicznych do zakończenia kontroli terenu po pokazie;
- 9) dane dotyczące stanu osobowego i rozmieszczenia służ porządkowych;
- 10) instrukcje określającą zadania i uprawnienia służ porządkowych;
- 11) miejsce tymczasowego magazynowania wyrobów i zestawów wyrobów pirotechnicznych po ich dostarczeniu na teren pokazu;
- 12) ilości i rodzaje odpalanych ładunków pirotechnicznych;
- 13) stosowany system montażu ładunków i urządzeń pirotechnicznych;
- 14) dane dotyczące montażu sieci, zabezpieczeń ładunków przed przypadkowym odpaleniem, systemu odpalania ładunków pirotechnicznych i środków technicznych odpalania, lokalizacji stanowiska odpalania;
- 15) zasady postępowania w przypadku wystąpienia zagrożeń oraz procedury awaryjne w przypadku utraty kontroli nad procesem odpalania ładunków;
- 16) zasady i środki kontroli odpalania ładunków;
- 17) zasady współpracy organizatora pokazu, kierownika do spraw bezpieczeństwa i zespołu wykonawczego;
- 18) uzgodnienia dotyczące zasad i zakresu współpracy z Państwową Strażą Pożarną, Policją, służbami ratowniczymi;
- 19) wymagania dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy w czasie wykonywania pokazu, obowiązujące organizatora i wykonawców;
- 20) zasady kontroli terenu po pokazie, zabezpieczenie i sposoby likwidacji niewypałów i niewybuchów.

5. Lokalizacji odpalanych ładunków pirotechnicznych na terenie pokazu powinna odpowiadać wymaganiom określonym w załączniku nr 1.

§ 11. 1. Zasady i warunki przeprowadzania oraz tryb postępowania w sprawach robót budowlanych wykonywanych przy rozbiórce obiektu budowlanego z użyciem materiałów wybuchowych określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie rozbiórek obiektów budowlanych wykonywanych metodą wybuchową (Dz. U. Nr 120, poz. 1135).

2. Projektowanie i kierowanie robotami budowlanymi prowadzonymi z użyciem materiałów wybuchowych wymaga posiadania uprawnień budowlanych wydanych w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 11 lipca 2001 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie

wykonywanych z użyciem materiałów wybuchowych (Dz. U. Nr 92, poz. 1026 oraz z 2003 r. Nr 98, poz. 900).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej

¹⁾ Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej
Z dnia..... poz.

**Lokalizacji odpalanych ładunków pirotechnicznych na terenie pokazu pirotechnicznego
o charakterze imprezy masowej**

Lp.	Rodzaj odpalanego ładunku pirotechnicznego	Charakterystyczne cechy ładunku pirotechnicznego	Minimalna dopuszczalna odległość od publiczności
1	Baterie, wyrzutnie		50 m
2	Bomby kuliste	Ø do 150 mm	75 m
3	Bomby cylindryczne	Ø do 100 mm	75 m
4	Bomby dzienne	Ø do 210 mm	75 m
5	Fontanny, wulkany, inne podobne wyroby naziemne		30 m
6	Miny	Ø do 75 mm	45 m
7	Miny	Ø do 100 mm	60 m
8	Miny	Ø do 150 mm	75 m
9	Świece rzymskie		60 m
10	Rakiety	Zawartość masy pirotechnicznej ponad 100 g	90 m

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt realizuje upoważnienia ustawowe zawarte w znowelizowanym art. 18 ust. 1b ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....).

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego znajdują zastosowania w wielu dziedzinach gospodarki narodowej poza górnictwem, w tym na przykład w budownictwie, rolnictwie, leśnictwie, obróbce metalu, kruszeniu złomu, drogownictwie, pracach podwodnych, pokazach pirotechnicznych, a także w procesach produkcyjnych w farmacji, w procesach wytwarzania lakierów, tworzyw sztucznych itp. Analiza wniosków wynikających ze stosowania ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym doświadczeń z prac komisji kwalifikacyjnej powołanej w oparciu o art. 20 ust. 2 tej ustawy wykazała, że dla większości tych prac brak jest jednoznacznych regulacji prawnych, w tym określających warunki ich bezpiecznego prowadzenia. Praktycznie, tylko dla przypadku stosowania materiałów wybuchowych w pracach wyburzeniowych w budownictwie w ostatnich 2 latach przepisy takie pojawiły się i zostały poddane zasadniczej krytyce przez środowisko zainteresowanych przedsiębiorców.

Należy również zaznaczyć, że szczególnie istotną sprawą okazała się konieczność odpowiedniego wdrożenia przez przedsiębiorców używających odczulone materiałów wybuchowych zaliczonych do klasy 4.1 (producenci lakierów, kosmetyków, preparatów farmaceutycznych) obowiązujących od dawna przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy wytwarzania materiałów wybuchowych.

Projektowane rozporządzenie dotyczy prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych poza górnictwem (art. 1 ust. 1).

W art. 2 podano definicje istotnych pojęć o których mowa w rozporządzeniu.

W art. 3, 4 i 5 przepisów wskazano regulacje prawne określające wymagania dotyczące magazynowania, ewidencjonowania i przewozu drogowego materiałów wybuchowych.

W art. 6 określono podstawowe obowiązki przedsiębiorcy lub kierownika jednostki naukowej, wykonujących prace przy użyciu materiałów wybuchowych, realizacja których zapewnia bezpieczeństwo zdrowia, życia ludzi, mienia i środowiska.

Rozwinięciem i uzupełnieniem zapisów art. 6 ust. 1 pkt 3 są art. 7 i art. 11 ust. 2 uwzględniające konieczność posiadania specjalistycznych uprawnień zawodowych dla wybranych obszarów działalności przez osoby sprawujące nadzór nad pracami związanymi z użyciem materiałów wybuchowych w pracach wyburzeniowych w budownictwie. Podobne uprawnienia planuje się wprowadzić dla osób projektujących i nadzorujących wykonywanie publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych.

W art. 8 określono przesłanki, jakimi powinien kierować się przedsiębiorca, kierownik jednostki badawczej, przy określaniu środków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczną realizację prac przy użyciu materiałów wybuchowych, uwzględnianych w dokumentacjach technicznych i technologicznych.

Art. 9 reguluje problematyką stosowania materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych, w toku których (definicja art. 2 pkt 3) materiały wybuchowe są przetwarzane w produkty nie wybuchowe. Ust. 2 tego artykułu jednoznacznie nakazuje stosowanie regulacji ujętych w rozporządzeniu dotyczącym BHP wytwarzania materiałów wybuchowych w stosunku do procesów technologicznych, obiektów, dróg transportowych, instalacji technologicznych oraz elementów systemu kanalizacji ściekowej, zagrożonych wybuchem lub spalaniem materiałów wybuchowych. Zapis ten powinien przyczynić się do wypełnienia luki prawnej i poprawy bezpieczeństwa pracy w wytwórniach lakierów nitrocelulozowych, pewnych farmaceutyków, kosmetyków, wyrobów pirotechniki motoryzacyjnej i podobnych wyrobów.

W art. 10 określono zasady projektowania i wykonywania publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych. Z uwagi na systematycznie zwiększającą się liczbę tych pokazów w skali rocznej, zapisy art. 10 wypełniają poważną lukę prawną i przyczynią się do poprawy ich bezpieczeństwa.

Art. 11 ujmuje sprawy prowadzenia robót rozbiórkowych w budownictwie, z użyciem materiałów wybuchowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Rozporządzenie oddziałuje na podmioty gospodarcze zajmujące się używaniem materiałów wybuchowych w różnych dziedzinach gospodarki, poza górnictwem.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków dla tych podmiotów, a dla znacznej grupy przedsiębiorców ułatwi bezpieczną realizację działalności gospodarczej, co przyczyni się również do poprawy bezpieczeństwa.

2. Konsultacje

Departament Polityki Przemysłowej Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w okresie od początku 2003 r. prowadził konsultacje z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą w zakresie używania materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechniki widowiskowej. W roboczych konsultacjach uczestniczyli przedstawiciele Stowarzyszenia Dystrybutorów i Importerów Pirotechniki, Stowarzyszenia Pirotechników Widowiskowych, przedsiębiorcy z firm zajmujących się pracami wyburzeniowymi w budownictwie, a także specjaliści z Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia i Instytutu Mechaniki Precyzyjnej, Akademii Górniczo-Hutniczej. Istotne przesłanki dla dokonania zapisów w projekcie uzyskała Komisja Kwalifikacyjna w toku konsultacji i egzaminów osób mających dostęp do materiałów wybuchowych. W szczególności, w toku tych konsultacji zwracano uwagę na konieczność uściślenia zasad sporządzania dokumentacji technicznych i technologicznych prac wykonywanych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych, zasad przechowywania tych materiałów poza terenem przedsiębiorstwa, nadzoru nad pokazami pirotechnicznymi i podobnymi problemami.

3. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Uchwalenie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetu.

4. Wpływ na rynek pracy

Wdrożenie rozporządzenia umocni pozycję na rynku przedsiębiorców zajmujących się używaniem materiałów wybuchowych, co będzie miało korzystny wpływ na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Doprecyzowanie przepisów dotyczących używania materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechniki widowiskowej umocni pozycję polskich firm i zwiększy ich konkurencyjność na rynku wewnętrznym. Obecnie, szczególnie firmy zajmujące się pokazami pirotechnicznymi, obawiają się konkurencji zagranicznych firm pirotechnicznych.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Uchwalenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

28/03/esz

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI, PRACY i POLITYKI SPOŁECZNEJ ¹⁾**

z dnia 2004 r.

**w sprawie warunków przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do
użytku cywilnego w tymczasowym magazynie**

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....) zarządza się, co następuje:

§1.1. Rozporządzenie określa warunki przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie w związku z prowadzeniem prac przy użyciu materiałów wybuchowych poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przechowywania materiałów wybuchowych w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2 ustawy.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....);
- 2) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w rozumieniu ustawy;
- 3) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 194, poz. 1629 oraz z 2003 r. Nr 207, poz. 2013 i 2014), wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, podanymi do publicznej wiadomości we właściwy sposób;
- 4) grupy zgodności – należy przez to rozumieć grupy zgodności materiałów wybuchowych i wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym, o których mowa w załączniku A do umowy ADR.

§ 3. Szczegółowe wymagania w stosunku do pomieszczeń magazynowych i obiektów przeznaczonych do stacjonarnego przechowywania materiałów wybuchowych określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 października 2002 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1589).

§ 4. Tymczasowy magazyn, w którym są przechowywane materiały wybuchowe powinien odpowiadać wymogom zapewniającym bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska, w szczególności poprzez:

- 1) odpowiednią lokalizację, konstrukcję i wyposażenie;
- 2) opracowanie i przestrzeganie instrukcji tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych;
- 3) przechowywanie materiałów wybuchowych posiadających certyfikaty klasyfikacyjne dla celów transportowych;
- 4) zapewnienie bezpośredniej ochrony fizycznej lub odpowiedniego zabezpieczenia technicznego przed dostępem osób nieupoważnionych i kradzieżą materiału wybuchowego;
- 5) zapewnienie bezpośredniego nadzoru nad magazynem przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje zawodowe, przewidziane dla pracowników zatrudnionych na samodzielnych stanowiskach, w tym stanowiskach nadzoru, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 8 listopada 2002 r. w sprawie szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 194, poz. 1633) oraz zapewnienie prowadzenia prac związanych tymczasowym magazynowaniem przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające co najmniej kwalifikacje zawodowe przewidziane dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracowników fizycznych, w tym mistrza, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 wskazanego rozporządzenia;
- 6) wykonywanie w magazynie tymczasowym prac wyłącznie związanych z jego przeznaczeniem.

§ 5.1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej podejmują decyzję o lokalizacji, konstrukcji i wyposażeniu tymczasowego magazynu materiałów wybuchowych, uwzględniając warunki terenowe w miejscu prowadzenia prac oraz właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych.

2. Tymczasowy magazyn materiałów wybuchowych może być zlokalizowany:

- 1) w odrębnym budynku bez stałej obsady;
- 2) w kontenerze lub barakowozie;
- 3) w skrzyni ładunkowej pojazdu samochodowego wyposażonego w silnik wysokoprężny z zapłonem samoczynnym, zaparkowanego poza obszarem dróg publicznych.

§ 6. W przypadku użytkowania pojazdu samochodowego, o którym mowa w § 5 ust. 2 pkt 3, do przewożenia materiałów wybuchowych po drogach publicznych i po innych drogach ogólnodostępnych, powinien on być odpowiednio przystosowany, wyposażony i oznakowany zgodnie z umową ADR.

§ 7. W czasie tymczasowego magazynowania materiału wybuchowego w skrzyni ładunkowej pojazdu, o którym mowa w § 5 ust 2 pkt. 3, silnik pojazdu powinien być unieruchomiony.

§ 8. Tymczasowy magazyn materiałów wybuchowych powinien być wyposażony podręczny sprzęt przeciwpożarowy, dostosowany do właściwości przechowywanego materiału wybuchowego.

§ 9.1. Tymczasowy magazyn materiałów wybuchowych powinien być skutecznie zabezpieczony przed kradzieżą i dostępem osób nieupoważnionych.

2. Z uwagi na bezpieczeństwo tymczasowego magazynu, należy ograniczyć do niezbędnego minimum liczbę osób informowanych o lokalizacji i zawartości tego magazynu.

§ 10. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej, opracowuje instrukcję tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych, określając w niej:

- 1) ilości i rodzaje przechowywanych materiałów wybuchowych;
- 2) rodzaje zagrożeń związanych z magazynowanymi materiałami wybuchowymi;
- 3) wyposażenie magazynu;
- 4) sposób zabezpieczenia magazynu przed dostępem osób nieupoważnionych i kradzieżą;
- 5) zakres prac dozwolonych do wykonywania w magazynie;
- 6) zalecenia dotyczące bezpieczeństwa pracy;
- 7) zasady postępowania w sytuacjach awaryjnych.

§ 11. Dopuszcza się przechowywanie w tym samym tymczasowym magazynie materiałów wybuchowych zaklasyfikowanych do grupy zgodności B oraz materiałów wybuchowych zaliczonych do pozostałych grup zgodności, pod warunkiem przeznaczenia do przechowywania materiałów wybuchowych z grupy zgodności B metalowej skrzyni lub metalowej szafy, zamkniętych i skonstruowanych w sposób uniemożliwiający przeniesienie detonacji z wnętrza skrzyni lub szafy na inne materiały wybuchowe znajdujące się w magazynie.

§ 12. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej są obowiązani poinformować komendanta powiatowego (miejskiego) Policji o lokalizacji, sposobie zabezpieczenia tymczasowego magazynu oraz przewidywanym okresie przechowywania i ilości przechowywanych materiałów wybuchowych, a po ukończeniu prac, o likwidacji magazynu.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej

1) Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 1, poz. 5).

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt realizuje upoważnienia ustawowe zawarte w znowelizowanym art. 18 ust. 1b ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007 i Nr 238, poz. 2019 oraz z 2004 r. Nr..... poz.....).

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego znajdują zastosowania w wielu dziedzinach gospodarki narodowej poza górnictwem, w tym w budownictwie, rolnictwie, leśnictwie, obróbce metalu, kruszeniu złomu, drogownictwie, pracach podwodnych, pokazach pirotechnicznych i podobnych dziedzinach.

W toku prac przygotowawczych do nowelizacji ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym prac komisji kwalifikacyjnej powołanej w oparciu o art. 20 ust. 2 tej ustawy wyjaśniono, że brak jest jednoznacznych regulacji prawnych określających warunki bezpiecznego magazynowania materiałów wybuchowych w przypadku prowadzenia prac z ich użyciem w terenie. Jedynie tylko dla przypadku stosowania materiałów wybuchowych w pracach wyburzeniowych w budownictwie w ostatnich 2 latach przepisy takie pojawiły się i zostały poddane zasadniczej krytyce przez środowisko zainteresowanych przedsiębiorców.

Projektowane rozporządzenie likwiduje ewidentną lukę prawną.

W art. 2 podano definicje istotnych pojęć o których mowa w rozporządzeniu.

W art. 4 określono podstawowe warunki, jakie powinien spełnić przedsiębiorcy lub kierownika jednostki naukowej, związane z tymczasowym magazynowaniem materiałów wybuchowych.

W art. 5-7 określono możliwe lokalizacje tymczasowego magazynu, wykorzystując doświadczenia w tym względzie przedsiębiorców prowadzących prace z użyciem materiałów wybuchowych.

W art. 8 sformułowano nakaz wyposażenia magazynu w odpowiedni do potrzeb sprzęt przeciwpożarowy.

W art. 9 ujęto nakaz skutecznego zabezpieczenia magazynu przed kradzieżą i dostępem osób niepowołanych. Uwzględniając doświadczenia przedsiębiorców, w ust. 2 tego artykułu wprowadzono nakaz ograniczenia do minimum informowania ludzi o fakcie umieszczenia tymczasowego magazynu w pobliżu miejsca wykonywania pracy. Należy podkreślić konieczność takiego ograniczenia, ponieważ z praktyki wiadomo, że lokalizacja magazynu i wykonywanie prac strzałowych budzi ciekawość i gromadzenie się ludzi w pobliżu terenu pracy z materiałem wybuchowym, co może być przyczyną nieszczęśliwych wypadków.

W art. 10 określono sposób sporządzania instrukcji tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych, a w art. 11 istotne z punktu widzenia tej instrukcji zasadę łącznego magazynowania różnych materiałów wybuchowych.

W art. 12 ujęto nakaz informowania lokalnej Policji o fakcie tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych oraz zakończeniu tego magazynowania.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje ustawa

Rozporządzenie oddziałuje na podmioty gospodarcze zajmujące się używaniem materiałów wybuchowych w różnych dziedzinach gospodarki, poza górnictwem.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków dla tych podmiotów, a dla znacznej grupy przedsiębiorców ułatwi bezpieczną realizację działalności gospodarczej, co przyczyni się również do poprawy bezpieczeństwa publicznego.

2. Konsultacje

Departament Polityki Przemysłowej Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w okresie od początku 2003 r. prowadził konsultacje z przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą w zakresie używania materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechniki widowiskowej. W roboczych konsultacjach uczestniczyli przedstawiciele Stowarzyszenia Dystrybutorów i Importerów Pirotechniki, Stowarzyszenia Pirotechników Widowiskowych, przedsiębiorcy z firm zajmujących się pracami wyburzeniowymi w budownictwie, a także specjaliści z Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia i Instytutu Mechaniki Precyzyjnej, Akademii Górniczo-Hutniczej. Istotne przesłanki dla dokonania zapisów w projekcie uzyskała Komisja Kwalifikacyjna w toku konsultacji i egzaminów osób mających dostęp do materiałów wybuchowych. W szczególności, w toku tych konsultacji zwracano uwagę na konieczność uściślenia zasad przechowywania tych materiałów poza terenem przedsiębiorstwa, nadzoru nad pokazami pirotechnicznymi i podobnymi problemami.

3. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Uchwalenie rozporządzenia nie spowoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetu.

4. Wpływ na rynek pracy

Wdrożenie rozporządzenia umocni pozycję na rynku przedsiębiorców zajmujących się używaniem materiałów wybuchowych, co może mieć korzystny wpływ na rynek pracy.

5. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Doprecyzowanie przepisów dotyczących tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechniki widowiskowej umocni pozycję polskich firm i zwiększy ich konkurencyjność na rynku wewnętrznym. Obecnie, szczególnie firmy zajmujące się pokazami pirotechnicznymi, obawiają się konkurencji zagranicznych firm pirotechnicznych dysponujących ruchomymi magazynami materiałów wybuchowych.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Uchwalenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.